MONSEY EDITION הדלקת נרות שבת – 5:44

זמן קריאת טמע/ מ"א – 9:24 10:00 – דמו הניאת שמע /הגר"א סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:53

זמז לתפילת מנחה גדולה – 1:10 שקיעת החביה שבת קודטי – 6:00

מרצט"ק צאת הכוכבים - 6:50 צאה"כ / לרבינו תם – 7:12

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG ORSENDANEMAILTO

34 Mariner Way, Monsey, NY © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת נח – ג' מרחשון תשפ"ו Shabbos Parshas Noach - October 25, 2025

ייבא נח ... אל התבה מפני מי המבול (ו-ו) - בענין העסק בקירוב רחוקים 9רש"י: אף נח מקטני אמנה היה. מאמיו ואינו מאמיו שיבא המבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים. דברי רש"י אלו מקורם בחז"ל (ב"ר לו. ו). והנה איז ספק שכל ההוגה בדבריהם תוהה ומשתומם. שהרי בריש פרשתז (לעיל ו. ט) מעידה התורה על נח ש'איש צדיק' היה, ועיקר יסודו של הצדיק היא האמונה, היא זו המוליכה את המחזיק בה בדרך הישרה, ומי שאמונתו בהירה למאוד הוא שביכולתו לזכות לתואר צדיק'. כי 'צדיק' משמעו שכל דרכיו ישרים ואיז בהם שום דופי. ואם כז איז ספק שנח זוכה לתואר זה זכה לאמונה בהירה. ומה כיוונו חז"ל כשאמרו ש'מקטני אמנה היה'?

ונדבר תחילה בענין ההבדל שבין נח לאברהם אבינו. דהנה מצינו באברהם אבינו שגם הוא היה בתחילה יחיד באמונתו. אולם מאחר שהכיר בחובת האמונה הביז שזוהי זובה על כל אדם. ולכז השתדל רבות לגייר גרים ולגלותם שיש מנהיג לבירה. והיתה זשפעתו גם לדורותיו אחריו. אולם בנח אנו רואים שעל אף שהיה צדיק נשגב ומשר שש מאות שנה עמד איתן באמונתו מול כל בני דורו. בכל זאת לא האיר מזיוו לדרי ארץ להטותם אל האמונה. וטעמא בעי מדוע לא עשה גם הוא נפשות לבוראו?

יסוד העיקרי באמונה היא ה'תמימות'. כלומר. גם אם דעתו של אדם קצרה. ואיז שכלו משגת מציאות הבורא ב"ה. עליו להאמיז שיש מנהיג לבירה. אולם היו מגדולי יורות שהיתה דעתם שהחכמים שדעתם יפה יוסיפו על האמונה התמימה גם הכרה מציאותו יתברך מצד השכל, וזאת על ידי ה'חקירה' בעומק הדעת. אמנם לא כל הרוצה יכול ליטול את השם ׳חכם׳ לעצמו ולעסוק ב׳חקירה׳, ובפרט בזמנינו שגם אלו הנקראים 'חכמים' דעתם קצרה מאוד, ועלולה החקירה להזיקם. ולכן דעתו של אברהם אבינו יפה היתה. ולכן נתן ליבו לגלות את האמונה גם מתוך 'חקירה', וסמך לדברינו

> לימודים מאת חדב אברחם דמאל אבטטייז טליט"א. בעמ"ס סדה אברחם ויבא נה ובניו ואשתו ונשי בניו אל התבה

מפני מי המבול ... (ז-ז) - קנין מדת הבמחון

- רש"י וז"ל: "מפני מי המבול - אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין שיבא מבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים". עכ"ל. רש"י מפרש. שכוונת הקרא שנח א אל התיבה "מפני מי המבול", שהמתין לראות אם באמת יתקייםהמבול, שלא: האמיז שבאמת יהיה המבול. ורק אחר שהתחיל המי המבול נכנס אל התיבה.

ידוע ומפורסם קושיית העולם, דכבר העיד התורה על נח שהיה 'צדיק תמים בדורותיו', וזכה שצוה אותו השי"ת לעסוק בבנין התיבה למאה ועשרים שנה. והוא היה הצדיק בדורו שלא נהרג בהמבול. והתכלית בבניז התיבה לזמז ארור כזה. פרש"י (ו. ד): "כדי שיראוהו אנשי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה ושואליז אותו מה זאת לר. הוא אומר להם עתיד הקב״ה להביא מבול לעולם, אולי ישובו״, עכ״ל. א״כ, בודאי אחר זמן גדול כזה, שעסק בבנין התיבה, והזהיר לבני דורו שיעשו תשובה, ואם לא ישובו קב"ה מביא מבול לעולם. צריך להיות דנח היה מאמין באמונה שלימה, שבאמת יהיה זבול. א"כ אמאי לא נכנס נח אל התיבה רק מפני מי המבול, והיה לו ספיקות באמונה, ולא היה מאמיז שבאמת שהקב"ה מיבא מבול לעולם?

אלו. מהמסופר בחז"ל שהיה יגע להכיר את בוראו. ולכן חקר מתחילה כל עבודה זרה שבעולם. וכשלא מצא בהו מאומה הצטער מאוד שלא מצא את מבוקשתו. ואז התעוררה עליו רחמיו של הקב"ה ונתגלה אליו ואמר לו 'אני הוא בעל הבירה'. הרי לר מדבריהם שעצם האמונה שיש מנהיג לבירה כבר היתה לאברהם מראש. ומסיבה זו לא התיירא מלהפיץ את האמונה. כי בידיעותיו הבהירים היה ביכולתו

להפריר כל טענותיהם של הכופרים. ולא חשש פו יפגע ח"ו על ידם. שונה היה נח. שהתירא מעבודת ה'חקירה', וכפי שמעיד עליו הכתוב 'תמים היה' דרכו בקודש לא היתה כי אם ב׳תמימות׳, הוא הסתפק באמונה פשוטה שיש מנהיג לבירה. ובהליכותיו הישרים התכוויז לעבדו. אבל מנע א"ע מלהכיר במציאותו מכח השכל. והיתה זאת 'בדורותיו'. בסיבת דורותיו. כי בימיו היו הדורות גרועים מאוד. והמשיכו בעולם כפירה נוראה, ולכך היה חושש שה'חקירה' תהיה סיבה להמשיכו אל הכפירה. וזהו אמרם 'נח מקטני אמנה היה'. נח העדיף להימנות עם אלו שאין להם הכרה שכלית באמיתת הבורא ועובדים את בוראם רק מתוך 'אמונה פשוטה', ודבר זה לשבחו נאמר. מאחר שכוונתו לטובה היתה. שלא להימשר אחר המינות. וכאז הוסיפו חז"ל ואמרו שעל אף שכתוצאה מזה לא היה ביכולתו להוכיח לאנשי דורו שיש אלקים בארץ, לא נמנע מלעשות מה שכן היה ביכולתו. והיינו כשיגיע שעת המבול בפועל. כי אז יעיד בהם המבול בעצמו שיש מנהיג לבירה. ויזכו להרהור תשובה וינצלו מז הפורעניות. וזהו שאמרו: 'מאמיז ואינו מאמיז שיבא המבול ולא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים' כלומר, מאמין היה שיתקיים דבר ה' והקב"ה ימטיר מים על הארץ. אבל ואינו מאמיז שלא יתעוררו הרשעים עי"ז ולבסוף יצטרכו המים להתהפך למרים ויבא המבול. ולכן המתין ולא נכנס לתיבה כדי לחזקם כשיתעוררו בתשובה ולהצילם. וכר עמד עד הרגע האחרוז כשכבר

והמבואר מזה יסוד גדול ופשוט בעניז אמונה ובטחוז. דאפילו אם אחר היה מדבר 120 שנה בעניני אמונה, כל זמן דאינו משים הדברים אל לבו, אין אמונה שלימה. ועדיין הוא מקטני אמנה. וכמש"כ **בספר אמונה ובטחון למרן "החזון איש"** (ב'. אות ה') וז"ל: "ואכן מדת הבטחון קנין הלב". הרי, דמדת בטחון הוא מדה שהוא תלוי בלבו של אדם. ואפילו אם כל היום הוא אומר שהוא מאמיז ויש על לשונו כל דברי בטחוז. והוא יכול לדרוש בכל היסודות בעניני בטחוז. אם אינו משים הדברים לתור לבו. לא יועיל כל מה שהוא אומר בפיו. ועדייו ישאר מקטני אמנה.

הוצרך בעל כרחו להיכנס כיון שדחקוהו המים.

ועי׳ במש״כ **ר׳ יחוקאל לוינשטייו זצ״ל (אור יחוקאל.** אמונה עמ׳ קנ״ה) על דברי רש"י הנ"ל וז"ל: "הרי לנו מדרש פליאה נח צדיה תמים. צדיה במעשיו ותמים בלב. ולאחר ששמע מפורש מפי הקב"ה. ועמד וטרח ק"כ שנה בבנית התיבה. ומ"מ לא נכנס לתיבה עד שדחקוהו המים. חייבים אנו להתיגע בדברי חז"ל אלו כשם שמתעמקים אנו בהבנת רשב"א תמוה. אין לי ביאור בדברי חז"ל אלו. אך זו עלינו לראות כי קשה מאוד להיות מאמיז. ואיז אלו מז הדברים הפשוטים. ואמונה ויראת שמים אינו צומחת מאליה ורק לאחר יגיעה והתבוננות שייר לרכוש שייכות לאמונה. ומדריגות רבות יש באמונה, וכדברי חז"ל: "מקטני אמנה". לא נאמר חסרוז באמונה אלא מקטני אמנה". עכ"ל. מבואר מדברי. דכדי לקנות אמונה ובטחוז צריר יגיעה ועמילות רבה. וישמע חכם ויוסף לקח!

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (50)

Cars: Choosing a Driver. The Sifra learns from a posuk (1) that one should purchase from a fellow *Yid* rather than from a gentile to give him the chance to make a profit. Similarly, when hiring or renting, one should also do the same (2). If there is a major difference in price and the gentile is much cheaper, one can choose the gentile, but if it is small, one should choose a Yid (3). Obligations of a Jewish Driver. A driver, like any other hired worker, has to do his job punctually and faithfully. He should not tell anybody that he drove so and so to a doctor or to a date. Any such information which the other person does not want to be spread, or he might suffer from it being publicized, may not be told to anybody (4). Also a driver who cannot do the job himself should not put another in his place without permission from the client, who might have reasons to only want this driver. **Client Delay.** If a driver comes on time and the passenger is not ready, forcing the driver to wait an unreasonable amount of time, there is an obligation to pay for causing the delay, unless it was due to circumstances beyond his control (מאנס). Drivers he does not have to grant such a request that is not the norm.

מאת הנאון מויר הדב ברוך הירטפלי טלוטיא, דעטר הירטפלי ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס in the field have said that for a long trip which normally pays more and by nature often require a bit more of preparation to travel, drivers are willing to wait at least ten minutes without

asking for extra compensation.

Driver Delay. If the client specifically expressed that the driver must be on time because he needs to be at an appointment timely. and the driver arrived late enough that the client has no need to go anymore, the client owes nothing. Even if the driver claims that he turned away other possible passengers, he is not entitled to pay since he ruined the first job. If the client decides it is worth the try to still make it, he must pay even if he doesn't end up making his appointment, unless a different arrangement was made. **Heating/Cooling.** A driver has to provide his passengers with normal traveling conditions. If it is hot enough that regular people would turn on air conditioning, he must do so for his passengers. and the same holds true for heat in the winter. However, if a passenger asks for something unusual, such as no cooling on a hot day because he has a cold, and this is disturbing to the driver,

ביז הריחיים – תבליז מדף היומי – זבחים לג.

"ביאה במקצת שמה ביאה" holds: "ביאה במקצת שמה ביאה". A partial entry is considered an entry."כל הספיכות שהיו שם קורא אני עליהן תכף לספיכה שחיפה". Therefore, if a עזרא person enters the עזרא even partially, it is considered a complete entry and he is עזבר. The Gemara brings the following as a proof to עולא. The *braisa* states: "כל הסמוכות שהיו שם קורא עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה. This means. כל הסמוכות שהיו שם קורא עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה. must be done immediately after the one exception to this rule is the מצירה Since a מציר. The one exception to this rule is the איזיקה of his מציר אווו מחוסר כיפורים (he is a עזרא א of his מציר אוווי מחוסר ביפורים). סמיכה is done at the שרע נקנור So, since שרטה (קדשי קדשים) needs to be done בצפון there is no choice but to perform the בצפון at the entrance of the שער הנקנור and then bring the animal to the צפוו thus not complying with the rule of שער הנקנור thus not complying with the rule of תכף לסמיכה שחיטה. The Gemara says. if "הצאה במקצת לא שמה באה" then why doesn't the braisa suggest that his קרבו be brought to the צפור section of the עזרא near the מצורע and the שער נקנור should stick his hands through the מצורע, and then שער נקנור and the שער נקנור קרבן right there, thus fulfilling המיכה lt must be that the מצורע may not extend his hands into the אירא because like עולא says "באה במקצת שמיה ביאה". The Gemara concludes that this is not a proof. This *braisa* holds like ציפוי that the צפול area for שריטה was further away from the אער הנקער. and the מצורע can't reach to that area where the שחיטה needs to be done. That is why it wasn't suggested.

in שיטת ר' יוסי that one could אשם מצורע the Jays: the closest place in the northern part of the אים לט. ד"ה כל**] תוסי** the above *braisa*, is twenty two אמות away from the שער הנקונור. So, since the *braisa* tells us that doing אכניכה at the gate and walking the סרבוי to this northern spot is a הפסק and doesn't fulfill מכר לסמיכה שחיטה. we can still derive from this, savs ממרת that the time it takes to walk 22, אמות that the time it takes to walk 22. considered a הפסק. The מלהפסיק ביו נטילה להמוציא ויש אומרים שצריד ליזהר וטוב ליזהר מאו"ע The הפסק. The הפסק מי"א שא"צ ליזהר מלהפסיק ביו נטילה להמוציא ויש אומרים שצריד ליזהר וטוב ליזהר "."א שא"צ ליזהר מלהפסיק ביו נטילה guotes the above מרט and says: if one waits between washing his hands and making כדי הילוד כ"ב, the time it takes to walk 22 amos (כדי הילוד כ"ב this amount of time elapsed between his. בדיעבד this amount of time elapsed between his אבות). But if בדיעבד this amount of time elapsed between his מסירח דעת משמירת ידיו again, as long as he wasn't נטילת ידים he need not do המוציא (1) ספרא פרשת בהר. כהייד (2) ספר אהבת חסד היו (3)

R' Shlomo Ephraim Luntschitz zt"l (Kli Yakar) would sav:

כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה"'' - The people of the *Dor Hamabul* were wicked. They were judged on *Chamas* Gezel, because they would steal from each other. Chazal say that what they did in order not to have to be punished by their courts is to steal less that a שוה פרוטה (minimal monetary value) which halachically makes them not responsible to pay. Thus, they were 'Tzaddikim' only on this world (דיני אדם) but not in Heaven (דיני שמים). However, Noach never stole anything at all and he was a 'צריק **לפני** בדור הזה' - even in *dinei shamayim*, as compared to the rest of the generation."

A Wise Man would say: "Plants are more courageous than most humans: an orange tree would rather die than produce lemons, whereas instead of dying the average person would rather be someone they are not."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Mazel Toy to the Pollak/Alter & Deutscher/GoldingMishpachos on the upcoming chasuna of Yaakov & Avigail "). May they be zoche to build a true bavis n'eman b'Yisroelלשם ולתפארת

כי לימים עוד שבעה אנכי מממיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ... (ו-ד)

Rain, in Jewish tradition, is both a blessing and an essential source of life. It sustains plants, animals, and humans alike. Without it, life would cease to exist. There is, however, perhaps no place where rain is more unwelcome than at summer camp, where it disrupts activities and cancels events, leaving children bored and counselors scrambling for solutions.

In August of 1995, the weather was rainy at Camp Kayitz in the Catskill Mountains. In Bunk Gimmel of the Junior Division, the repeated rainy days brought a growing sense of frustration to a group of rambunctious eleven-year-old girls. The campers, confined indoors, often became unruly, and the counselors, Shoshana Bloom and Rina Erenreich, struggled to keep order.

One rainy afternoon, after a thunderclap silenced the girls for a moment, they groaned in unison, "Oh no, it's raining again!" The counselors exchanged weary glances, "If we have another water fight like we had on Monday, I'm going to quit," Shoshana joked, half-seriously. Rina, always more practical, sprang up from her bed. She made her way through the steady rain to the social hall, hoping to reserve it for a game, only to find it occupied. Then she checked the dining room, but it too was being used by the camp nurse, who was teaching a CPR class. Rina returned to Shoshana, dejected.

"Wait!" Shoshana exclaimed. "Let's ask if the girls can observe the CPR class. We'll promise they'll be silent."

Rina was skeptical but agreed to ask. The camp nurse listened carefully. By law, no one under fourteen could participate in CPR training. Since the girls were only eleven, the nurse initially declined. But when Rina explained how bored the campers were after so many rainy days, she softened and gave her permission for them to quietly observe the class for that day.

Excited, Rina returned to Bunk Gimmel and gathered the girls, who wrapped themselves in raincoats and tiptoed into the dining room. They settled in the back row, watching the camp nurse, Mrs. Sterna Chayal, demonstrate how to perform the proper maneuvers to save a choking infant. The girls absorbed every word and movement, their curiosity fully captured.

Months later, the power of that rainy day classroom experience came to light in ways no one could have predicted.

On a bitter winter evening, Mrs. Sterna Chayal received a phone call from Tova Sherman. Her daughter, Zissy, had been in Bunk Gimmel the previous summer. She was calling to thank the camp nurse and share a remarkable story.

The Shermans were gathered peacefully for dinner when suddenly their ten-month-old son, Duvi, began choking in his playpen. Panic ripped through the room as his face turned blue. Tova Sherman screamed for help while her husband ran to find assistance. The older children were terrified and ineffective. Amid the chaos, eleven-year-old Zissy, calm and focused. suggested trying the maneuver she had seen in that CPR class the summer before. Her mother doubted she knew what to do, but desperate, she handed Zissy the baby. With practiced confidence, Zissy delivered five firm blows to Duvi's back and then five pushes to his chest, counting carefully. After the second round, a gurgle escaped the baby's throat, followed by a cough and the surprising projection of a penny from his mouth onto the floor. Duvi took a deep breath and let out a wail, his color quickly returning. The room filled with joyous relief. Mrs. Sherman asked, awestruck, "Where did you learn to do that?"

Zissy explained about the rainy day when her bunk observed the CPR class, which just happened to cover saving a choking infant. That single hour of observation had equipped her with the confidence and knowledge to save her baby brother's life.

A few weeks later, Mrs. Chayal received another call, this time from Mrs. Bracha Lerner, mother of another girl from camp named Chanie. Mrs. Lerner wanted to express her gratitude for Chanie's quick and knowledgeable response the previous night when she was babysitting. One of the neighbor's infants began choking. While other children screamed and cried, Chanie stayed calm and applied the same proper maneuvers she had observed in camp. The baby expelled a Lego piece and began breathing normally again. Like the Shermans, the Lerner family knew the rainy day CPR lesson had played a critical role in protecting their child's life. Thus, a rainy day that once threatened to spoil fun instead became a day of empowerment, life-saving knowledge, and lasting blessings - indeed, sometimes the darkest clouds bring the richest rain. (A Rainy Day, Wilder Classics, by Dr. Meir Wilder)

כי מי נח זאת כי אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ ... (ישׂעי' נד-מׁ)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

redemption of the Jewish people.

HaNavi was clearly referring to the waters of the Mabul, he nevertheless called them the waters of Noach. This seems unusual. Noach was the only "good" person in the world at the time. Why are these the "waters of Noach"?

The posuk in Parshas Noach clearly states that the Dor Hamabul was evil and we learn from Chazal that Noach's generation was a fully immoral and murderous one and as a result was slated to be destroyed. Thus, Noach - who was a a time to be quiet, there is also a time to speak out!

Just as *Hashem* promised Noach that he will never bring a member of the generation - was also slated to be destroyed. flood over the entire earth and destroy mankind, so too, did however, since Noach was "favored" in the eyes of *Hashem*. He promise to never allow his anger to impact the ultimate he was spared his generation's fate. As the "favored" one. Noach should have stepped up and prayed for the rest of the Interestingly, the **Zohar** points out that while *Yeshayahu* world just as *Moshe Rabbeinu* did when *Bnei Yisroel* were facing annihilation from *Hashem*. The righteous individuals have a responsibility to ensure that everyone upholds all that which is important. Since Noach failed to plead on behalf of his generation, the destructive waters are referred to as if he himself was responsible for them.

> While one thinks that if he remains complacent, he will stay out of trouble, it is important to remember that just as there is

בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ ... (ה-יא)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

There is a Medrash Tanchuma in Parshas Tetzaveh which explains why we, Klal Yisroel, are metaphorically likened to a dove. "מה יונה הכניסה אור לעולם אף ישראל הביאו אור לעולם". "Just as the dove brought light into the world, so too, Yisroel brought light to the world." The Medrash is referring here to this posuk where the vonah, the dove, brought Noach an olive leaf, which gives off light. But the comparison still needs illumination.

R' Simcha Sheps zt"l, one of the senior Roshei Yeshivah of Torah Vodaas of yesteryear, explained as follows. Rashi here quotes the Gemara in Sanhedrin 68b which says that the bird was imparting a lesson to Noach. It is preferable that my source of sustenance be bitter but emanate directly from *Hashem*, rather than to be sweet and originate from a human. This concept was a totally new and refreshing one that so differed from the lifestyle of that depraved generation known as the Dor Hamabul. Their fate was sealed, as we're taught, because of theft - gezel, trying to get their hands on whatever they could, and at any cost. This displayed a colossal lack of bitachon in Hashem.

The אנה taught us that with the proper *emunah* in *Hashem*, one need not stoop to such degeneracy. Similarly, *Klal* Yisroel's way of life shines a beautiful light and clarity highlighting how one should live. A Yid doesn't live selfishly. Rather, one of our primary trademarks is that we are *gomlei chesed*; living and striving to help others, which runs contrary to the prevailing belief that I come first.

As Noach proceeded to rebuild the world after its destruction, this idea was critical. Perhaps that's why his son, Cham. was punished eternally because he failed to learn this lesson.

May we be zocheh to internalize this machshava, further illuminating the world עד ביאת גואל צדק בב"א.

משל למה הדבר דומה

ותשחת הארץ לפני האלקים ותמלא הארץ חמם ... (ו-יא)

משל: This past week, on Sunday morning, a group of thieves broke into Paris' Louvre, the world's most-visited museum, and stole eight priceless objects from an area that houses the French crown jewels. The thieves pulled up outside the Louvre at about 9:30 am with a vehicle-mounted electric hoist, commonly used in Paris to move furniture in or out of a upper story. Wearing yellow and orange vests the thieves posed as construction workers, so they raised no suspicion.

They rode undetected up the ladder in broad daylight, broke through the glass windows of an upper window gallery, then proceeded to cut through the thick protective glass guarding the priceless objects inside them. The entire reason for his troubles (Mishna Berurah siman 606). This robbery took six to seven minutes and was carried out by four story serves as a reminder for this fundamental principle.

unarmed people who threatened guards with angle grinders.

Nine objects were targeted by the criminals, and eight were actually stolen. The thieves lost the ninth one, the crown of Napoleon III's wife, Empress Eugenie, during their escape.

Due to the speed, the skill and the brazenness of the operation, many consider this robbery the most audacious robbery of living memory!

נמשל: Nothing is a coincidence. The fact that the story of the most audacious theft of recent history was perpetrated on the week we read in the *Torah* how *Hashem* flooded the world because "the world was filled with thievery" - stands for us as a lesson. Chazal tell us, that if someone is experiencing difficulties, theft, in some sort of form is usually the prime

ולא יהיה עוד המים למבול לשחת כל בשר ... (מ-מו)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

In the sefer, *Heart of Emunah*, by my *Rebbi*, **R' Reuven Schmelczer shlita**, he brings the following story in the name of his great Rebbi, R' Moshe Shapiro zt"l. R' Moshe related that as a young boy growing up in the city of Dvinsk, his uncle witnessed an amazing incident. It was the end of a very cold winter in the Latvian city, and the Dyina river had overflowed its banks. Numerous villages along the river were destroyed, and now Dvinsk, too, was in imminent danger of being flooded by the icy, merciless waters of the Dvina. The Rav of the city, the holy Ohr Sameach, Rav Meir Simcha **Hakohen** zt"l, walked to the banks of the river flanked by the entire congregation, and mounted the embankment. As he gazed at the swirling waters, all heard him declare: "I am gozer upon you, with the koach haTorah, to recede!"

Immediately, the river was calm; the ice blocking its flow cracked, the waters receded, and the danger passed!

The *Medrash* states that *Hashem* created the world using the *Torah* as his blueprint. It further states there that just as a builder needs six different materials before he can begin building - water, dirt, wood, stones, reeds and metal - so does it say six expressions regarding the *Torah* how it is necessary to build the world. Now, this statement needs to be studied. We find the number five with relation to the *Torah*, in reference to the five *chumashim*, but where do we find six parts to the *Torah*?

The answer is, in the *Torah sheBaal Peh*; the *Mishnah* is split into six *sedarim*! So, when the *Medrash* says that the world was created through the *Torah*, it means in the merit of the *Torah* as interpreted through the lens of the *Torah SheBaal Peh* that comes through human effort and toil. Indeed, Talmidei Chachamim are called "builders," as they are the ones who build the world through their exposition of the *Torah*. So, is it such a wonder that a gadol baTorah like R' Meir Simcha could wield such authority over nature? It is only through his *Torah* that the world exists!

Let us recognize the value of our learning, and dedicate ourselves to it ביתר שאת וביתר עו!